

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/12/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3517202828
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3517202828.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., IČO 31 575 951, so sídlom Žilina, Hodžova 11, proti žalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, o zaplatenie 3.176,06 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 7. decembra 2020, č. k.12Csp/55/2017-153, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 676,22 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 676,22 Eur od 28.02.2017 do zaplatenia uloženú rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 12Csp/55/2017-47 zo dňa 13.07.2018 vo výroku I., formou splátok vo výške 30,- Eur mesačne, vždy do 25. dňa v mesiaci, počnúc nasledujúci mesiac po mesiaci, v ktorom tento rozsudok nadobudne právoplatnosť, pod hrozbou straty výhody splátok, keď nezaplatením jednej splátky sa stáva splatný celý dlh. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol. Výrokom III. žalovanému nepriznal právo voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1,2,3, § 54 ods.1, 2, § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 9 ods.2 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z., § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., § 232 ods. 2,4, § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 CSP. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že v predmetnej právnej veci dňa 30.08.2012 uzavrel žalobca ako veriteľ a žalovaný ako dlžník Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, obsahom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru vo výške 4.200,- Eur. Právny vzťah zmluvných strán posúdil ako absolútny obchod, ktorého základné náležitosti sa spravujú Obchodným zákonníkom. Zároveň však mal za to, že vzhľadom na charakter žalovaného išlo o úver spotrebiteľský v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. účinného ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy. Súd prvej inštancie v prvom rade s poukazom na rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 18.09.2019, č. k. 27Co/139/2019-77 po doplnení dokazovania opätovne posúdil zmluvný vzťah založený zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, obsahom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru vo výške 4.200,- Eur, s poplatkom za správu úverového účtu 1,99 Eur a výškou splátky 70,25 Eur v 120-tich mesačných splátkach s dohodnutou úrokovou sadzbou 15,90 % ročne, s termínom splatnosti prvej splátky 17.09.2012 a splatnosťou úveru 15.08.2022. RPMN bola vyčíslená vo výške 18,27 %, priemerná RPMN vo výške 19,59 %. Celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť (súčet výšky úveru a celkových nákladov klienta spojených s úverom) bola stanovená sumou 8.668,80 Eur. Z predložených listinných dôkazov mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný čerpal úver vo výške 4.200,-

Eur, celkovo splatil 3.523,78 Eur, pričom z toho splátky vo výške 1.023,94 Eur boli započítané na istinu a splátky vo výške 2.499,84 Eur boli započítané na úroky. Predmetná úverová zmluva bola uzatvorená za účinnosti ustanovenia § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení, podľa ktorého pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Súd prvej inštancie podotkol, že žalobca nepostupoval v zmysle uvedeného ustanovenia. Zmluvné dojednanie: „Ak nie je medzi bankou a klientom dohodnuté inak alebo vo VOP, osobitných OP príp. kogentných ustanoveniach právnych predpisov uvedené inak, všetky platby určené na splatenie akéhokoľvek peňažného dlhu klienta voči banke z ktoréhokoľvek bankového obchodu, ktoré banka prijme, sa započítavajú na jeho úhradu v nasledovnom poradí: (i) splatné a nezaplatené odmeny banky, poplatky, výdavky a iné náklady banky, súvisiace s bankovým obchodom ako prvé v poradí; (ii) splatné a nezaplatené úroky z omeškania a prípadné zmluvné pokuty ako druhé v poradí; (iii) splatné a nezaplatené úroky ako tretie v poradí; (iv) splatná a nesplatená pohľadávka, resp. jej časť ako posledná v poradí.“ bolo v zmysle § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka potrebné posúdiť ako odchyľujúce sa od ustanovenia § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka, na základe čoho dospel súd k záveru, že žalovaný je povinný zaplatiť nesplatenú časť istiny vo výške, ku ktorej dospel tak, že uhradené splátky v zmysle § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka započítal na istinu (výške 4.200,- Eur mínus zaplatené splátky vo výške 3.523,78 Eur) nie na úroky a poplatky tak, ako to vykonal žalobca. Keďže zmluva bola posúdená ako spotrebiteľská, preto bol súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či zmluva neobsahovala také zmluvné dojednania, ktoré sa odchyľujú od úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku alebo inak zhoršujú zmluvné postavenie spotrebiteľa (§ 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Na základe uvedeného súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 676,22 Eur (4.200,- Eur mínus 3.523,78 Eur) a vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch boli platné a účinné v čase uzatvorenia uvedenej zmluvy a v konečnom dôsledku boli platné a účinné v rovnakom význame do prijatia zákona č. 279/2017 Z.z. Na základe takto platnej a účinnej zákonnej úpravy existovala konštantná judikatúra slovenských súdov, v zmysle ktorej sa má citované ustanovenie zákona o spotrebiteľských úveroch vykladať tak, že zmluva musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Zákon o spotrebiteľských úveroch je v rozpore so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES č. 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“). Smernica je však prameňom práva EÚ sekundárnej povahy a je záväzná iba pre členské štáty a nie priamo pre fyzické a právnické osoby, ktorými sú aj strany sporu, a preto jej priama aplikácia a použitie právneho názoru vysloveného v rozhodnutí Súdneho dvora v tejto veci neprichádza do úvahy. Nakoľko priamy účinok Smernice do úvahy neprichádzal, bolo namieste sa zaoberať tým, či Smernici možno priznať nepriamy účinok, a teda či možno uvedené ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch vykladať eurokonformne. Zo znenia zákona o spotrebiteľských úveroch vyplynulo, že zákon požaduje členenie splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov a akýkoľvek iný výklad, ktorý by mohol byť v súlade so Smernicou, by bol v priamom rozpore so zákonom (čo je v zákone jasne napísané a čo je platné a účinné). Výklad, ktorý by považoval za postačujúce uviesť v zmluve o spotrebiteľskom úvere výšku splátky bez jej ďalšieho členenia by zároveň porušil zásadu právnej istoty, keď aj v tomto prípade strana sporu mohla legitímne očakávať, že súd rozhodne tak, ako iné súdy v stovkách obdobných prípadov, keď úvery považovali za bezúročné a bez poplatkov, keď zmluva neobsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Súd prvej inštancie odkázal na občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Trenčíne, ktoré pristúpilo k zjednoteniu svojej rozhodovacej činnosti pri posudzovaní zmlúv o spotrebiteľských úveroch z hľadiska náležitostí vyžadovaných ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., s prihliadnutím na Rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 so záverom, že pokiaľ daná zmluva nebude obsahovať rozpis jednotlivých zložiek splátok úveru vyžadovaný ustanovením § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., bude potrebné aj naďalej považovať zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov, pričom senát Krajského súdu v Trenčíne závery kolégia rešpektoval. (Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne vydaný dňa 29.01.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co/358/2017). Keďže žalovaný riadne a včas po vyhlásení okamžitej splatnosti nevrátil poskytnutý úver vznikol žalobcovi v súlade s ustanovením § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s ustanovením § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. (pre rozhodné obdobie bola stanovená sadzba vo výške 0%) zákonný nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy po zohľadnení doteraz zaplatených súm v prospech žalobcu (deň nasledujúci po zosplatnení), pričom boli vyčíslené vo výrokovej časti rozsudku, na zaplatenie ktorých súd žalovaného zaviazal a vo zvyšnej časti nárok na zaplatenie úrokov z omeškania zamietol. Pri úvahe súdu o povolení splátok na splnenie rozsudkom uložených povinností súd prvej inštancie vychádzal z ust. § 232 ods. 3,4 CSP, t.j. z okolností

konkrétneho prípadu, z povahy prejednávanej veci a priznaného nároku, z osobných a majetkových pomerov účastníkov, ale zároveň aj zo zásady úmernosti určených splátok k výške priznanej pohľadávky. Okrem iného bolo potrebné zohľadniť nielen dopad na situáciu dlžníka, ale aj veriteľa v tom zmysle, či určením splátok nedôjde k neúmernému zvýhodneniu dlžníka na úkor veriteľa. Súd je povinný stanoviť podmienky splátok a ich zročnosti tak, aby došlo k postupnému splácaniu priznané plnenia v reálnom čase. Bolo zrejmé, že povolenie splátok povinnému subjektu (žalovanému) je vždy zásahom do práva oprávneného subjektu (žalobcu) na dosiahnutie priznaného plnenia, avšak tento zásah je vyvážený právom povinného na zachovanie dôstojných životných podmienok. Ustanovenie § 232 CSP umožňuje súdu určiť dlhšiu než trojdňovú lehotu na plnenie, teda aj určiť mesačné splátky. V danom prípade bolo pre žalobcu prijateľnejšie dosiahnuť dobrovoľné plnenie, hoci postupne, než byť odkázaný na neistý výsledok exekučného konania v prípade neschopnosti povinného zaplatiť priznané plnenie naraz, a preto súd po posúdení osobných a majetkových pomerov žalovaného (nízky príjem a závažné zdravotné problémy žalovaného, starostlivosť o maloleté deti, pričom je podporovaný aj zo strany mesta, aby rodina mala zabezpečené bývanie), povolil žalovanému zaplatiť uloženú povinnosť v primeraných splátkach vo výške 30,-Eur mesačne. Žalobca poznal finančnú situáciu žalovaného od začiatku zmluvného vzťahu a vyššie určené splátky by znamenali neschopnosť žalovaného plniť si súdom určenú povinnosť. Keďže mal žalovaný úspech vo väčšom rozsahu, ako žalobca, pričom si žalovaný náhradu trov konania neuplatnil, súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti rozsudku vo výroku I., ktorým súd prvej inštancie priznal plnenie v pravidelných mesačných splátkach po 30,- Eur a v rozsahu výroku II., ktorým vo zvyšnej časti návrh žalobcu zamietol, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe vyhovel. Uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/, h/ CSP (nesprávne skutkové a právne závery). Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie v bode 19 a 26 odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 676,22 Eur (4.200,-Eur mínus 3.523,78 Eur) a vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol, pričom súd po posúdení osobných a majetkových pomerov žalovaného (žalovaný má nízky príjem, závažné zdravotné problémy, stará sa o maloleté deti, pričom je podporovaný aj zo strany mesta, aby rodina mala zabezpečené bývanie), povolil žalovanému zaplatiť uloženú povinnosť v primeraných splátkach vo výške 30,-Eur mesačne. V tomto smere odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave č. k. 25Co/150/2019 zo dňa 04.11. 2020. V danom prípade žalobca výzvou na predčasné splatenie úveru zo dňa 17.2.2017 vyzval žalovaného na jednorazovú úhradu celej zostávajúcej sumy úveru. Do vtedy bol žalovaný povinný splácať jednotlivé splátky úveru v zmysle oddielu V. ÚVERY PRE OBYVATEĽSTVO – písm. D. bodu 1. a 2. (VOP účinných ku dňu zavretia zmluvy – boli prílohou žaloby) v zmysle ktorého, splácanie úveru klientom je vykonávané formou anuitných splátok vo výške uvedenej v úverovej zmluve, pričom posledná splátka - vo výške zostatku úveru s príslušenstvom musí byť vykonaná najneskôr do dňa splatnosti úveru. Uviedol, že banka je oprávnená inkasovať anuitné splátky, poplatky a ostatné svoje pohľadávky z úverovej zmluvy z inkasného účtu. Klient je povinný zabezpečiť na inkasnom účte, z ktorého budú inkasované splátky úveru, poplatky a ostatné pohľadávky banky z úveru, v deň vykonania splátky úveru dostatočný objem peňažných prostriedkov potrebných na úhradu predmetnej pohľadávky banky. Podľa žalobcu splácanie anuitným spôsobom (formou konštantnej anuity) znamená, že úver je splácaný v pravidelných mesačných splátkach. Výška každej splátky úveru (anuita) je rovnaká (s výnimkou poslednej splátky) a skladá sa z časti splátky istiny úveru (amortizácia úveru) a časti pripadajúcej na platbu riadnych úrokov z úveru. Pomer výšky istiny a riadnych úrokov sa v priebehu splácania úveru mení. Poslednou splátkou úveru sa splatí zostatok úveru aj so zvyšným príslušenstvom. Úver musí byť splatený najneskôr v konečný deň splatnosti určený v zmluve o úvere. Žalobca trval na tom, že Všeobecné obchodné podmienky (VOP) sú súčasťou zmluvy, a to jednak vzhľadom na text zmluvy, ktorý VOP uvádza ako neoddeliteľnú súčasť zmluvy, s ktorou sa žalovaný oboznámil a vyslovil súhlas svojím podpisom a jednak tiež s odkazom na rozhodnutie SD EÚ z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s. proti Kláre Bíroovej, podľa ktorého zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument. V neposlednom rade tento záver vyplynul aj zo samotného ust. § 273 Obchodného zákonníka (OBZ) v spojení s povahou úverovej zmluvy ako absolútneho obchodu. Klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie a súhlas s ňou potvrdil svojím podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. K priznaným splátkam vo výške 30,- Eur žalobca namietal, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou Krajského súdu v Trenčíne ako odvolacieho súdu, ktorý v uznesení sp.zn. 27Co/139/2019 zo dňa 18.09.2019 poukázal na skutočnosť, že „... odvolací súd

považuje za nedostatočne odôvodnené konkrétnymi majetkovými pomermi strany sporu, ktorej sa toto oprávnenie priznáva. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení rozsudku (v poradí druhom) priznaním splátok vo výške 30,- Eur mesačne len poukázal na skutočnosť, že „... súd po posúdení osobných a majetkových pomerov žalovaného (žalovaný má nízky príjem, závažné zdravotné problémy, stará sa o maloleté deti, pričom je podporovaný aj zo strany mesta, aby rodina mala zabezpečené bývanie), a preto súd prvej inštancie povolil žalovanému zaplatiť uloženú povinnosť v primeraných splátkach vo výške 30,- Eur mesačne.“, avšak z uvedeného rozhodnutia nevyplývalo, že by žalovaný na preukázanie svojej zlej finančnej situácie predložil akékoľvek dôkazy. V bode 8 predmetného rozhodnutia boli uvedené výplatné pásky žalovaného, avšak nakoľko súd poukázal aj na zdravotné problémy žalovaného a ďalšie skutočnosti, ktoré neboli podložené dôkazmi, považoval rozhodnutie súdu za nedostatočne odôvodnené. Žalobca zároveň považoval výšku priznanej splátky za neadekvátnu vzhľadom k žalovanej sume, nakoľko by došlo k splateniu istiny takmer o 10 rokov, čím by sa neúmerne predlžovala doba splatnosti pohľadávky a došlo by aj k navyšovaniu úrokov z omeškania. Dôvodil, že by sa tým poprel samotný účel súdneho konania a takéto rozhodnutie by nevedlo k odstráneniu právnej neistoty. Výška splátky musí byť určená primerane tak, aby splátky neoprávneným spôsobom nezasiahli do práv žalobcu a v konečnom dôsledku aj žalovaného neúmerným predlžovaním splatnosti tým, že bude zviazaný zaplatiť žalobcovi aj úrok z omeškania. Výhoda poskytnutá žalovanému v podobe umožnenia uhradiť dlh v neprimerane nízkych splátkach by bola zjavne neprimeranou oproti nevýhodnosti postavenia žalobcu a porušovala by rovnosť účastníkov konania v občianskoprávných vzťahoch zakotvenú v ust. § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedené odkázal na rozhodnutia v obdobných prípadoch, a to rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 27Co/97/2019 zo dňa 19.07.2019, Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43Co/18/2017-95 zo dňa 21.9.2017, Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12Co/145/2017-85 zo dňa 31.07.2017 a iné.

3. Žalovaný sa k podanému odvolaniu do rozhodnutia odvolacieho súdu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané podľa § 359 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa §363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

5. Odvolací súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

6. V posudzovanej veci súd prvej inštancie napadnutým rozhodnutím výrokom I., posúdiac úver ako spotrebiteľský, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť nesplatenú časť istiny vo výške 676,22 Eur (výška istiny úveru 4.200 Eur mínus zaplatené splátky vo výške 3.523,78 Eur), prihliadnúc pritom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého spotrebiteľského úveru pre absenciu obligatórnej náležitosti zmluvy o úvere uvedenej v ust. § 9 ods. 1 písm. k/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy a výrokom II. vo zvyšnej časti žalobný návrh zamietol.

7. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie v jeho napadnutej časti (vo výroku I. a II.) majúce pôvod v závere o započítaní splátok a v priznaní splátok vo výške 30,- Eur (dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

8. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov vyplývali, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazu zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na nepoukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

9. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

10. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

11. Podľa § 232 ods. 3 CSP lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

12. Podľa § 232 ods. 4 CSP, ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

13. Ustanovenie § 232 ods. 3 CSP upravuje lehotu, v ktorej je potrebné splniť povinnosť uloženú v rozsudku. Základná zákonná lehota je tri dni a začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Zákonná úprava tejto lehoty však pripúšťa výnimku, keď v odôvodnených prípadoch môže súd určiť dlhšiu lehotu, čo zahŕňa aj možnosť určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí súd, pričom súd súčasne môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia (§ 232 ods. 4 CSP).

14. Vo všeobecnosti teda platí, že lehota na plnenie priznaná súdnym rozhodnutím je zo zákona 3 dni, pričom plynie od právoplatnosti rozsudku. Lehota na plnenie (tzv. paričná lehota) môže byť tiež rozhodnutím súdu predĺžená, ak to odôvodňujú konkrétne okolnosti prípadu, spravidla v prípadoch, keď je splnenie uloženej povinnosti v lehote 3 dní objektívne nemožné. Predĺženie paričnej lehoty musí súd odôvodniť v odôvodnení rozsudku. Súd môže (napr. s poukazom na zlú finančnú situáciu strany sporu) tiež uložiť povinnosť plniť v splátkach, pričom musí určiť výšku a dátum splatnosti každej jednotlivkej splátky. Môže tiež určiť, že omeškaním s plnením čo i len jednej dávky alebo splátky sa stáva splatným celé plnenie.

15. Pokiaľ súd dospeje k záveru, že v prejednávanej veci je namieste určiť dlhšiu lehotu na plnenie alebo stanoviť, že sa plnenie má uskutočniť v splátkach, je potrebné túto časť výroku rozhodnutia súdu podložiť zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo odôvodňovali záver súdu, že je potrebné vzhľadom k povahe prejednávanej veci, priznanému nároku a osobným pomerom účastníkov vhodné určiť na splnenie dlhu lehotu dlhšiu než 3 dni od právoplatnosti rozsudku, alebo stanoviť, že peňažné plnenie môže byť splnené v splátkach (R 67/1966).

16. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku a zo súdneho spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vyššie uvedené okolnosti preskúmal. Civilný sporový poriadok ustanovuje, že skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (§ 151 ods. 1 CSP). Aj predchádzajúci procesný predpis umožňoval súdu osvojiť si skutkové tvrdenia strany (účastníka konania), ktoré ostatní účastníci nepopreli (§ 120 ods. 3, § 132 Občianskeho súdneho poriadku). V predmetnom konaní žalovaný na pojednávaní (vid. zápisnica o pojednávaní zo dňa 7.12.2020) požiadal o povolenie splátok a uviedol, že vzhľadom na svoje ochorenie (alergiu na kartón), ktoré mu neumožňuje pracovať a nepriaznivú finančnú situáciu žiada splátky vo výške maximálne po 30 Eur mesačne. Z obsahu spisu

ďalej vyplýva, že svoju žiadosť odôvodňoval svojou nepriaznivou finančnou a sociálnou situáciou s tým, že jeho mesačný príjem predstavuje invalidný dôchodok vo výške 197 Eur, stará sa o 4 maloleté deti. Spolu s manželkou a deťmi bývajú v podnájme, náklady na bývanie hradia spolu s manželkou. Manželka žalovaného poberá len rodičovský príspevok. Okrem toho uviedol ďalší dlh v D. E..

17. Vzhľadom na uvedené odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súčasná situácia žalovaného nie je jediným kritériom pre rozhodnutie súdu o povolení zaplatenia súdom priznaného peňažného plnenia v splátkach. Je potrebné prihliadnuť na skutočnosť, že žalovaný od doby poskytnutia úveru vo výške 4.200,- Eur, t.j. od roku 2012 zo svojho dlhu zaplatil čiastku 3.523,78 Eur, pričom vedel o výške svojho dlhu a o povinnosti tento zaplatiť. Pri svojom závere odvolací súd v konečnom dôsledku zohľadnil aj záujem žalovaného, ktorý vzhliadol v splnení jeho povinnosti, ktorá mu nedodržaním predmetnej zmluvy prináleží.

18. Skutočnosť, že sa žalobca rozhodol nezúčastniť sa na pojednávaní (pričom sa vopred písomne ospravedlnil), je jeho slobodné rozhodnutie, avšak musel si byť vedomý, že tým sa vzdáva možnosti reagovať na vývoj procesnej situácie, ktorý nastane na pojednávaní, vrátane možnosti reagovať na tvrdenia žalovaného. Pokiaľ teda žalobca nespochybnil tvrdenia žalovaného, súd prvej inštancie postupoval správne, keď tvrdenia žalovaného uvedené na pojednávaní považoval za dostačujúce pre osvedčenie žalovaného príjmov (nepriaznivej finančnej a sociálnej situácie) a výdavkov na účely rozhodnutia o povolení splátok.

19. Odvolací súd teda dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval procesne správne, správne aplikoval ustanovenie § 232 ods. 3 CSP, ktoré tiež správne interpretoval. Odvolacia námietka žalobcu, že súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda nebola dôvodná.

20. K odvolacej námietke žalobcu smerujúcej k započítaniu splátok odvolací súd uvádza, že táto nebola zo strany žalobcu konkretizovaná (v čom považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne a čoho sa ňou domáhal), preto ju odvolací súd považuje za nedôvodnú. V súvislosti s právnym názorom žalobcu prezentovaným v odvolaní odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvného vzťahu je potrebné na započítavanie použiť ustanovenie Občianskeho zákonníka, a teda všetky platby žalovaného započítať najprv na istinu, až potom na úroky. Vzhľadom na vyššie uvedené správne súd prvej inštancie uhradené splátky žalovaného vo výške 3.523,78 Eur započítal na istinu (4.200,- Eur mínus 3.523,78 Eur), a nie na úroky a poplatky.

21. Odvolacie námietky žalobcu tak odvolací súd vyhodnotil ako v celom rozsahu nedôvodné.

22. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

23. Z vyššie uvedených dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP v napadnutej časti potvrdil.

24. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1, § 255 a § 262 ods. 1 tak, že nepriznal právo na ich náhradu žalovanému vo vzťahu k žalobcovi napriek jeho plnému úspechu v odvolacom konaní, keďže mu preukázateľne trovy odvolacieho konania nevznikli.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).